

עֲזָרֵי מַעַם הַשֵּׁם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתְּנַא הַאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיעֵ"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשֵׁת וַיִּקְהַל

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנַחֲמָד לְמַעַן יִרְוֶץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תַּתְק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כּוֹרַךְ י"ד - חֲלָק ה'

קוֹנְטֵרְס 395

מוֹפֵץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֹּלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סִפְרֵי הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וִישְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעֵל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תְּשַׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמֹשׁ תּוֹכֵב"א

וגו' כי ידעתיו אשר יצוה וגו', ושמרו דרך ה' וגו', וכל ראשי הדורות אינן זוכין או אינן נענשים אלא על סבה זו.

המדפיס ספרי חכם זוכה ויושב במחצתו

וכתב רבינו הקדוש רבי חיים פלאגי זיע"א, בספרו "צואה מחיים" וז"ל:
המדפיס ספרי חכם זוכה ויושב במחצתו... ואין ספק שהחכם בעצמו יוצא לקראתו עם סיעת אורביו, כשבא לעולם הבא. ושמעתי מאדם שראה בחלום לבעל הבית אחד יושב אצל רב גדול שנפטר זה כמה שנים, והשתומם והתפלא איך זכה הקדוֹש לכהן, ולא ידע שהלה הדפיס ספר אחד מספריו הקדושים. עכ"ל.

מי לא רוצה לשבת במחצת הרשב"י הקדוש?

הלא כל לב כמות לכהן! וכל חללא דעלמא יתן בעד זה!

"וכל אשר לאיש יתן בעד נפשו" (איוב פרק ב' ד').

מי שרוצה לזכות לכל זה יתקשר אלינו, לעזור להפיץ את שעורי הזוהר הקדוש ויזכה לברכת הרשב"י הקדוש.

ועל זה אפשר להמליץ דברי חז"ל הכל תלוי במזל אפילו ספר תורה שבהיכל^ח מזל גימטריה שבעים ושבע, שבזכות מזכי הרבים זכינו שסט זוהר הקדוש עולה

ח. איתא בחז"ל, הכל תלוי במזל אפילו ספר תורה שבהיכל. לכאורה הלשון "שבהיכל" תמוה, שהרי המזל הוא שיוציאו הספר תורה מההיכל ויקראו בה, וזהו המזל שקוראים בה ולא שתעמוד בהיכל?

הנראה לפרש, שאם מביישים הספר תורה על ידי שמדברים באמצע הקריאה ובין גברא לגברא וכו' אז יותר רצוי לספר תורה שתהיה בהיכל ולא שיוציאו אותה. וזה באמת

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

רק 77 ש"ח, בבחינת **תנו עז לאלוקים**, (עז גימטריה 77 ובוה נותן כח ועילוי לפמליא של מעלה^ט) וכל המכניס את ספר הזוהר הקדוש לביתו יזכה לברכה ממזל העליון.

על ידי שמירת המצוות שבעקב נזכה לגאולה

ועתה נחזור לבאר את הפסוק על פי דברי רש"י הקדוש.

"וְהָיָה עֲקֵב תִּשְׁמְעוּן אֶת הַמְּשֻׁפָּטִים הָאֵלֶּה וּשְׁמֶרְתֶּם וְעֲשִׂיתֶם אוֹתָם", פִּירֵשׁ רַש"י ז"ל, **אם מצוות הקלות שאדם דש בעקביו תשמעונו. ושמר ה' אלקיך לך את הברית וגו' - ישמר לך הבטחתו.**

בואו נחשב, מה זה מצוות הקלות שאדם דש בעקביו, ואיך יכולים לתקן את זה בקלות.

כתוב בעץ חיים, שבעקבתא דמשיחא יכשלו באיסור חלב שבחלק אחוריים. וכך אנו רואים בדור האחרון, שבחו"ל נכשלו הרבה שנים באיסור חלב, עד שבא מנקר אחר מא"י וגילה שאכלו חלב רח"ל. וידוע שהצדיקים הגדולים שם לא אכלו כל חייהם בשר בהמה, וכך ניצלו מאיסור חלב שהוא איסור כרת רח"ל.

וכדאמרו חז"ל (פסחים דף מט ע"ב): תניא רבי אומר עם הארץ אסור לאכול בשר (בהמה) שנאמר "זאת תורת הבהמה והעוף". ובכף החיים לרבי חיים פלאגי כתב: דרך מי שיודע לכוון סוד הכוונות האר"י יוכל לאכול בשר.

ובשבט מוסר (לרבי אליהו האייתמרי ז"ע) פרק ל"ו מאריך מאוד ומזהיר לכל, שלא לאכול בשר בהמה כלל.

וידוע דהמקובל האלוקי זקן המקובלים רבי יצחק כדורי ז"ע, מימיו לא אכל כלל בשר בהמה ועוף, מלבד בערב יום כיפור שאכל מעט עוף, ובפורים מעט דג. וכן שמעתי על הצדיק הגדול המקובל רבי מרדכי אליהו זצ"ל שמעודו בן 13 שנה לא אכל לא בשר עוף ולא בשר בהמה, ולכן זכה לגדולתו בנגלה ובנסתר זיעוכי"א.

מת מצווה. שמצווה כזאת שרק יחידים מקיימים, מקבלים שכר עבור כל העולם. וזהו הפשט משכן העדות, שהביהמ"ד והארון קודש יהיו עדות על כל הנ"ל. ט. ועיין נפש החיים להגר"ח וואליזין זצ"ל, בביאור פסוק זה.

פָּתַח וְאָמַר, כְּתוּב (ויקרא ט) לֹא תֹאכְלוּ עַל הַדָּם לֹא תִנְחָשׁוּ וְלֹא תִעֹנְנּוּ. פְּסוּק זֶה פִּרְשׁוּהוּ, וְסוּד הַדָּבָר - זֶה מִי שֶׁאוֹכֵל בְּלֵי תַפְלָה, שִׁיתַּפְּלֵל (קדם שאוכל) עַל דָּמוֹ, שֶׁקוֹל הוּא כְּמִנְחָשׁ וּמְעוֹנָן.

מִשּׁוּם שֶׁבְּלֵילָה הַנִּשְׁמָה עוֹלָה (ומשתטחת) לְרֹאוֹת בְּסוּד הַכְּבוֹד הַעֲלִיּוֹן, כֵּל אֶחָד וְאֶחָד כְּמוֹ שֶׁרְאוּי לוֹ, וְנִשְׁאַר הָאָדָם בְּאוֹתוֹ כַּח שֶׁהִשְׁתַּתַּף (שהתפשט) בְּתוֹךְ הַדָּם לְקַיֵּם הַגּוּף, וְלִכְן (ועם כל זה) טוֹעֵם טַעַם שֶׁל מָוֶת. וְאוֹתוֹ כַּח לֹא נוֹעֵד לְהִתְעוֹרֵר לְתוֹךְ אוֹתוֹ כַּח שֶׁל הַנִּשְׁמָה וְלִקְבֵּל אוֹתוֹ. וְכִשְׁמַתְעוֹרֵר הָאָדָם, אֵינּוּ טְהוֹר, וְהָרִי בִּאֲרָנוּ שֶׁצָּד הָאֲחֵר שׁוֹלֵט עַל מְקוֹם שְׁעוֹמֵד בְּלֵי נִשְׁמָה.

בֵּינָן שְׁנֵי טְהוֹר בְּמִים, וְאֵף עַל גַּב שֶׁהִשְׁתַּדֵּל אָדָם בְּתוֹרָה, (טועם טעם מיתה, שֶׁצָּד הָאֲחֵר שׁוֹלֵט בְּמִקוֹם שְׁנִמְצָא בְּלֹא נִשְׁמָה, וְכִשְׁמַתְעוֹרֵר בֶּן אָדָם, אֵף עַל גַּב שֶׁמִּשְׁתַּדֵּל בְּתוֹרָה) אוֹתָהּ נִשְׁמָה לֹא חוֹזֶרֶת לְמִקוּמָה וְלֹא שׁוֹלֵטת בְּאָדָם, פֶּרֶט לְכַח הַדָּם לְבַדּוֹ שֶׁנִּקְרָא נֶפֶשׁ, אוֹתָהּ שֶׁמִּתְפַּשֵּׁט בְּדָם תְּמִיד, וְהָרִי בִּאֲרָנוּ. וְכִשְׁתַּפְּלֵל אָדָם תַּפְּלָה שֶׁל עֲבוּרֵת אָדוֹנוֹ, אֲזַי מְתִישֵׁב כַּח הַדָּם בְּמִקוּמוֹ, וּמִתְגַּבֵּר כַּח הַנִּשְׁמָה וּמִתְיַשְׁבֵּת עַל אוֹתוֹ מְקוֹם. וְאִזּוֹ אָדָם מְשַׁלֵּם לְפָנָי אָדוֹנוֹ, כְּמוֹ שֶׁצָּרִיף נֶפֶשׁ לְמַטָּה, וְסוּד הַדָּבָר שֶׁהַנִּשְׁמָה לְמַעְלָה.

וְעַל כֵּן, מִי שֶׁמִּתַּפְּלֵל תַּפְּלָה טָרֵם שִׂיאֵכֵל, מַעֲמִיד עֲצָמוֹ כְּמוֹ שֶׁצָּרִיף, וְעוֹלָה הַנִּשְׁמָה עַל מְקוֹם מוֹשְׁבָה כְּמוֹ שֶׁצָּרִיף. וְאִם אָכַל טָרֵם שִׁיתַּפְּלֵל תַּפְּלוֹתוֹ, שִׁיתִּישֵׁב הַדָּם עַל מְקוּמוֹ, זֶהוּ כְּמִנְחָשׁ וּמְעוֹנָן. מִשּׁוּם שֶׁזוֹ דְּרָכּוֹ שֶׁל מִנְחָשׁ לְעֻלּוֹת לְצַד הָאֲחֵר, וְלִהְנַמִּיף אֶת הַצֵּד שֶׁל הַקִּדְשָׁה.

וְלִמְאֹכָא סְטָרָא דְקְדוּשָׁה.

פָּתַח וְאָמַר, כְּתִיב (ויקרא ט) לֹא תֹאכְלוּ עַל הַדָּם לֹא תִנְחָשׁוּ וְלֹא תִעֹנְנּוּ. הַאִי קָרָא אוּקְמוּהָ, וְרִזָּא דְמַלְהָ, הַאִי מָאן דְאָכִיל בְּלֹא צְלוֹתָא, דִּיצְלִי (ד"א קדם דאכיל) עַל דְמִיָּה, שֶׁקוֹל אִיהוּ כְּמִנְחָשׁ וּמְעוֹנָן.

בְּגִין דְּבִלְיָלָא נִשְׁמָתָא סִלְקַת (ואשתטחת) לְמִחְמִי בְּרִזָּא דִּיקְרָא עֲלָאָה, כֵּל חַד וְחַד כְּמָה דְאִתְחַזִּי לִיהָ. וְאִשְׁתָּאֵר בֶּר נֶשׁ בַּהוּא חִילָא דְאִשְׁתַּתַּף (נ"א דִּתְפַּשֵּׁט) גּוֹ דְמָא, לְאִתְקִימָא גּוּפָא. וְעַל דָּא (ס"א וְעַם כֵּל דָּא) טַעֲמִים טַעֲמָא דְמוֹתָא, וְהַהוּא חִילָא לֹא מִתְעַתְדָא לְאִתְעַרָא גּוֹ הַהוּא חִילָא דְנִשְׁמָתָא, וְלִקְבֵּלָא לִיהָ. וְכַד אִתְעַר בֶּר נֶשׁ, לֹאֹ אִיהוּ דְכִי. וְהָא אוּקְיִמְנָא, דְסְטָרָא אַחְרָא שְׁלִיט, עַל אַתְר דְקִימָא בְּלֹא נִשְׁמָתָא.

בֵּינָן דְאִתְדַפְּי בְּמִיָּא, וְאֵף עַל גַּב דְאִשְׁתַּדֵּל בֶּר נֶשׁ בְּאוּרִייתָא, (נ"א טַעֲמִים טַעֲמָא דְמוֹתָא, דְסְטָרָא אַחְרָא שְׁלִיט עַל אַתְר דְקִימָא בְּלֹא נִשְׁמָתָא וְכַד אִתְעַר בֶּר נֶשׁ אֵף עַל גַּב דְאִשְׁתַּדֵּל בְּאוּרִייתָא) הַהִיא נִשְׁמָתָא לֹא אִתְקִימַת בְּאַתְרָהּ, וְלֹא שְׁלֵטָא בֵּיה בְּבֶר נֶשׁ, בֶּר חִילָא דְדְמָא בְּלַחֲדוּי, דְאִקְרִי נֶפֶשׁ, הַהִיא דְאִתְפַּשֵּׁטָא בְּדְמָא תְדִיר, וְהָא אוּקְיִמְנָא. וְכַד יִצְלִי בֶר נֶשׁ צְלוֹתָא דְפוֹלְחָנָא דְמֵאֲרִיָּה, כְּדִין מְתִישֵׁבָא חִילָא דְדְמָא בְּאַתְרֵיהָ, וְאִתְגַּבֵּר חִילָא דְנִשְׁמָתָא, וְאִתְיַשְׁבָּא עַל הַהוּא אַתְר. וְכַדִּין בֶּר נֶשׁ אִשְׁתַּלִּים קְמִי מֵאֲרִיָּה, כְּמָה דְאִצְטְרִיף, נֶפֶשׁ לְתַתָּא, וְרִזָּא דְמַלְהָ דְנִשְׁמָתָא לְעִילָא.

וְעַל דָּא, מָאן דִּיצְלִי צְלוֹתָא עַד לֹא יִיכּוּל, קָאִים גְּרַמִּיָּה כְּמָה דְאִצְטְרִיף, וְסִלְקָא נִשְׁמָתָא עַל אַתְר מוֹתְבָה כְּמָה דְאִצְטְרִיף, וְאִי אָכִיל עַד לֹא צְלִי צְלוֹתֵיהָ לְאִתְיַשְׁבָּא דְמָא עַל אַתְרֵיהָ, הָא אִיהוּ כְּמִנְחָשׁ וּמְעוֹנָן. בְּגִין דְהָא אִיהוּ אַרְחִיָּה דְמִנְחָשׁ, לְסִלְקָא לְסְטָרָא אַחְרָא,

אמאי אקרי בר נש ההוא דאשתדל בההוא סטרא מנחש. על דאשתדל בההוא נחש, לאתקפא חיליה ולא תגברא. ודא איהו כמאן דפלח לאלהים אחרים. וכן האי פלח לההוא חילא דדמא, ולא פלח ליה לקודשא ברין הוא, לאתקפא סטרא דנשמתא, סטרא דקדושה.

מעונן, דאשתדל בחובא, ולא אשתדל בזכו. ואי תימא הא קיימא נ' באמצעייתא. הכי הוא ודאי, דהא לא יכלין לשלטא בההוא סטרא אחרא, עד דאתערבי ביה ערובא דסטור קדשה, פחוטא חד דקיק. מאן דבעי לקיימא שקרא, יערב בה מלה דקשוט, בגין דיתקיים ההוא שקרא. ועל דא עון מלה דשקר הוא, ובגין לקיימא ליה, עאלין בה מלה דקשוט, ודא איהו נ', בדא מקיימי לההוא שקר. ומאן דלא צלי צלותא לקמי קדשא ברין הוא, עד לא ייכול על דמיה, פמנחש ומעונן.

צלותא דבר נש, פמה דאמרתון אתון קדישי עליונין, זפאה חולקיכון, דהא בצלותא מתתקן גופיה ונפשיה דבר נש, ואתעביד שלים. צלותא איהי תקונין מתקנן דמתתקנן פחדא, ואינון ארבע. תקונא קדמאה, תקונא דגרמיה, לאשתלמא. תקונא תניינא, תקונא דהאי עלמא. תקונא תליתאה, תקונא דעלמא לעילא, בכל אינון חילי שמיא. תקונא רביעאה, תקונא דשמא קדישא, ברזא דרתיבין קדישין, וברזא דעלמין פלהו, עילא ותתא בתקונא (דדון דשמא קדישא) פדקא יאות.

תקונא קדמאה תקונא דגרמיה, בגין דאצטריף לאתקנא גרמיה, פמצוה וקדושה, ולא תתקנא בקרבנין ועלונין לאתדפאה.

רמה נקרא אותו אדם שמשתדל באותו צד מנחש? על שהשתדל עם אותו נחש לחזק כחו ולהגבירו. וזהו כמי שעובד לאלהים אחרים. וכן זה עובד לאותו כח של הדם, ולא עובד את הקדוש ברוך הוא לחזק את צד הנשמה, הצד של הקדשה.

מעונן, שמשתדל בחטא ולא משתדל בזכיות. ואם תאמר, הרי עומדת נ' באמצע - כף זה ודאי, שהרי לא יכולים לשלט באותו הצד האחר, עד שמעורבים בה ערוב של צד הקדשה פחוט אחד דקיק. מי שרוצה להעמיד שקר, יערב בו דבר אמת כדי שיתקיים אותו שקר. ועל זה עון דבר שקר הוא, וכדי להעמידו, מכניסים בו דבר אמת, וזהו נ'. בזה מעמידים את אותו שקר. ומי שלא מתפלל תפלה לפני הקדוש ברוך הוא טרם שיאכל על דמו, פמנחש ומעונן.

תפלת אדם, כפי שאמרתם אתם קדושים עליונים, אשרי חלוקכם, שהרי בתפלה מתתקנים גופו ונפשו של אדם ונעשה שלם. תפלה היא תקונים מתקנים שמתקנים באחד, והם ארבעה. תקון ראשון - תקון של עצמו להשתלם. תקון שני - תקון של העולם הזה. תקון שלישי - תקון של העולם שלמעלה בכל אותם חילות השמים. תקון רביעי - תקון של השם הקדוש בסוד המרפכות הקדושות, ובסוד כל העולמות, מעלה ומטה בתקון (של סודות השם הקדוש) פראוי.

תקון ראשון, תקון של עצמו - משום שצריך לתקן את עצמו במצוה וקדשה, ולהתתקן בקרבנות ועולות להטהרה.

(דדון דשמא קדישא)

תִּקְוֹנָא תְּנִינָא, בְּתִקְוֹנָא דְקִיּוּמָא דְהָאֵי עֲלֵמָא,
בְּעוּבְדָא דְבְּרֵאשִׁית, לְבָרְכָא לְקוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא, עַל כָּל עוּבְדָא וְעוּבְדָא, בְּאִינוּן
הַלְלוּנְיָה, (תהלים קמח) הַלְלוּהוּ כָּל כֹּכְבֵי אוֹר
הַלְלוּהוּ שְׁמֵי הַשָּׁמַיִם וְגו' לְקִיּוּמָא קִיּוּמָא
דְהָאֵי עֲלֵמָא. וְעַל דָּא בְּכַרְוּךְ שְׁאַמְר, בְּרִיךְ,
בְּרִיךְ עַל כֹּלָא.

תִּקְוֹן שְׁנֵי, בְּתִקְוֹן שֶׁל הַקִּיּוּם שֶׁל
הָעוֹלָם הַזֶּה, בְּמַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית
לְבָרְךָ אֵת הַקְּדוּשׁ בְּרִיךְ הוּא עַל
כָּל מַעֲשֵׂה וּמַעֲשֵׂה בְּאוֹתָם
הַלְלוּנְיָה, (תהלים קמח) הַלְלוּהוּ כָּל
כּוֹכְבֵי אוֹר הַלְלוּהוּ שְׁמֵי הַשָּׁמַיִם
וְגו', לְהַעֲמִיד אֵת קִיּוּם הָעוֹלָם
הַזֶּה. וְעַל זֶה בְּכַרְוּךְ שְׁאַמְר, בְּרִיךְ
- בְּרִיךְ עַל הַכֹּל.

תִּקְוֹנָא תְּלִיתָא, דְּאִיהוּ תִּקְוֹנָא (דף רט"ו ע"א)
לְעֲלֵמָא לְעִילָא, בְּכָל אִינוּן חֵיילֵי
חֵיילִין וּמְשָׁרְיִין. יוֹצֵר מְשָׁרְתִים וְאַשְׁר
מְשָׁרְתֵי וְגו', וְהַאֲפִינִים וְחֵיּוֹת הַקְּדוּשׁ. תִּקְוֹנָא
רְבִיעָא, תִּקְוֹנָא דְעֲלוֹתָא, בְּתִקְוֹנָא דְרְזָא
דְשָׁמָא קְדִישָׁא כְּדָקָא אֲמַרְתוּן, זַכָּאָה
חוּלְקִיכוּן. וְהֵכָא רְזָא דְתִקְוֹנָא דְשָׁמָא שְׁלִים.
זַכָּאָה חוּלְקִי עֲמֻכוּן בְּהָאֵי עֲלֵמָא וּבְעֲלֵמָא
דְּאִתִּי.

תִּקְוֹן שְׁלִישִׁי, שֶׁהוּא תִּקְוֹן שֶׁל
הָעוֹלָם לְמַעַלָּה בְּכָל אוֹתָם חֵילוֹת
חֵיילִים וּמַחְנוֹת - יוֹצֵר מְשָׁרְתִים
וְאַשְׁר מְשָׁרְתֵי וְגו', וְהַאֲפִינִים
וְחֵיּוֹת הַקְּדוּשׁ. תִּקְוֹן רְבִיעִי, תִּקְוֹן
הַתְּפִלָּה בְּתִקְוֹן שֶׁל סוּד הַשֵּׁם
הַקְּדוּשׁ כְּמוֹ שְׁאַמְרְתֶּם, אֲשֶׁרִי
חִלְקֶכֶם. וְכַאֵן סוּד הַתִּקְוֹן שֶׁל
הַשֵּׁם הַשְּׁלֵם. אֲשֶׁרִי חִלְקִי עֲמֻכֶּם
בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

פְּקוּדֵי אוֹרִיתָא דְאַמְרְתוּן בְּעֲלוֹתָא וְדָאֵי הַכִּי
הוּא. פְּתַח וְאַמְר, כְּתִיב (דברים י') אֵת יְיָ
אֱלֹהֶיךָ תִּירָא אוֹתוֹ תַעֲבֹד. וְכְתִיב, (ויקרא ט')
וִירָאתָ מְאֹלֶהֶיךָ. הָאֵי קְרָא אֵית לְמִימַר הַכִּי,
וִירָאתָ אֱלֹהֶיךָ, בְּגִין דְּהָא כְּתִיב אֵת יְיָ אֱלֹהֶיךָ
תִּירָא, מַהוּ מְאֹלֶהֶיךָ. אֲלֵא רְזָא אִיהוּ, מְאֹלֶהֶיךָ
וְדָאֵי, מַהֲהוּא אֲתַר דְּאֲתַחְבֵּר וְסִחְרָא לְמוֹחָא
דְּלַגְנָא, וְדָא אִיהוּ מְאֹלֶהֶיךָ, דְּחִילוֹ דָּא לְמַדְחַל
לֵיה, דְּהָא תַמָּן שְׁרִיא דִּינָא, וְאִיהוּ דִּינָא
דְּאַשְׁתְּאִיב מַגּוֹ דִּינָא דְלְעִילָא, בְּהָאֵי אֲתַר.

מַצְווֹת הַתּוֹרָה שְׁאַמְרְתֶּם בְּתִפְלָה
וְדָאֵי כֶּף הוּא. פְּתַח וְאַמְר, כְּתוּב
(דברים י') אֵת ה' אֱלֹהֶיךָ תִירָא אוֹתוֹ
תַעֲבֹד. וְכְתוּב, (ויקרא ט') וִירָאתָ
מְאֹלֶהֶיךָ. בְּפִסְקוֹ זֶה יֵשׁ לוֹמַר כֶּף:
וִירָאתָ מְאֹלֶהֶיךָ, מִשׁוּם שְׁהָרִי
כְּתוּב אֵת ה' אֱלֹהֶיךָ תִירָא. מַה זֶה
מְאֹלֶהֶיךָ? אֲלֵא סוּד הוּא,
מְאֹלֶהֶיךָ וְדָאֵי, מֵאוֹתוֹ מְקוּם
שֶׁהַתְּחַבֵּר וְסוּבֵב אֵת הַמַּח
שֶׁלְפָנָיִם, וְזֶהוּ מְאֹלֶהֶיךָ. יִרְאַה זֹו
לְפָחוּד מִמֶּנּוּ, שְׁהָרִי שֵׁם שׁוֹרָה
הַדִּין, וְהוּא דִין שְׁנַשְׁאָב מִתּוֹךְ
הַדִּין שֶׁלְמַעַלָּה בְּמְקוּם הַזֶּה.

(אֵית אֲשָׁא וְאֵית אֲשָׁא) תֵּלַת גְּוּוּנֵי אֲשָׁא הַכָּא. אֲשָׁא
קְדַמָּאָה, אִיהוּ אֲשָׁא דְקַבִּיל אֲשָׁא בְּחִידוֹ,
וְחִדָּאֵן דָּא בְּדָא בְּרַחֲמֵי. אֲשָׁא תְּנִינָא, אִיהוּ
אֲשָׁא דְכְּתִיב בֵּיה (יחזקאל א') וְנָגַהּ לְאֵשׁ דְּאֲתַחְזִי
בֵּיה נָגַהּ. וְדָא אִיהוּ אֲשָׁא, דְקִיּוּמָא גּוֹ אֲשָׁא
פְּנִימָאָה בְּחִידוֹ, כְּמַה דְּאֲתַמַּר. אֲשָׁא תְּלִיתָאָה,
אִיהוּ אֲשָׁא (דְּלַגְנָא) דְּסִחְרָא לְהַהוּא נָגַהּ. וּבְהָאֵי

(יש אש ויש אש) שְׁלִישָׁה גּוּוּנֵי אֵשׁ כְּאֵן.
אֵשׁ רֵאשׁוֹנָה הִיא אֵשׁ שְׁקַבְלָה אֵשׁ
בְּשִׂמְחָה, וּשְׂמִיחִים זֶה עִם
בְּאֵהְבָה. הָאֵשׁ הַשְּׁנִיָּה הִיא הָאֵשׁ
שְׂכַתוּב בֵּיה (יחזקאל א') וְנָגַהּ לְאֵשׁ,
שְׁנַרְיָה בֵּיה נָגַהּ, וְזוּהִי אֵשׁ
שְׁעוּמַדָּת בְּתוֹךְ הָאֵשׁ הַפְּנִימִית
בְּשִׂמְחָה, כְּמוֹ שְׁנַתְבָּאָר. הָאֵשׁ
הַשְּׁלִישִׁית הִיא אֵשׁ (שְׂבַחוּךָ)
שְׂכַתוּב אוֹתוֹ נָגַהּ, וּבְזוֹ הָאֵשׁ

התחילה יראת הדין להלקות
הרשעים.

ואף על גב ששנינו שארבעה
צבעים של אש הם, ואלו ארבעה
שהם אחד. אבל פאן באש ההיא
שאנו אומרים, מתחיל פחד הדין,
ועל זה כתוב ויראת מאלהיך,
מאותו הענש שלו.

ובאותה יראה צריך לשים רצונו
ביראה ואהבה פאחד, לפחד בצד
זה - ולא להב בצד זה, ובאותם
גונים שאמרנו, ואותו הפחד
להיות פוחד מענש. שמי שעובר
על מצוות התורה נענש באותו
צד. שפשמתחיל אותו צד
להלקות, לא שוקט עד שמכלה
אותו מהעולם הזה ומהעולם
הבא. ומשום כך צריך לפחד
מהאש הזאת ששרוי בה הפחד.
וממנה מתפשטת אש לחוץ של
יראה אחרת, ועל זה כתוב (שופטים
ו) לא תיראו את אלהי האמרי,
שאסור לפחד ממנו. והאש הזו
של יראה שאמרנו היא קדש
ומשתפת בקדשה, וזוהי
שפוכבת אותו נגה שאמרנו.
ואותה אש אחרת שבחוץ,
מתחברת בזו לפעמים, ולפעמים
מצברת ממנה ולא מתחברת
עמה. וכשגורם שתחבר בזו,
אזי הוא אש של חשף, ומחשיכה
ומכסה את האור של האחרות
הללו, וסימנה - ואש מתלקחת,
ולא שפמיד עומדת, והרי זה
נתבאר.

אחר כך היא אהבה, כמו
שבארנו שאהבה שורה לאחר
יראה. וסוד הדבר - בין
שהתחילה יראה על ראשו של
האדם, מתעוררת אחר כך אהבה,
שהיא זמין, שמי שעובד מתוך
אהבה, נדבק במקום עליון
למעלה ונדבק בקדשת העולם
הבא, משום שהרי עולה
להתעטר ולהדבק בצד הזמין.

אשא שארי דחילו דדינא, לאלקאה חייביא.
ואף על גב דתנינן, דארבעה גוויי אשא נינהו,
ואינון ארבע דאינון חד. אבל הכא
בהוא אשא דקאמרן, שארי דחילו דדינא,
ועל דא כתיב, ויראת מאלהיך, מההוא
עונשא דיליה.

ובהוא יראה בעי לשוואה רעותיה, בדחילו
וירחימו פחדא, למדחל בהאי סטרא,
ולמרחם בהאי סטרא. ובאינון גוויי
דקאמרן, וההוא דחילו להוי למדחל
מעונשא. דמאן דעבר על פקודי אורייתא,
אתענש בההוא סטרא דכד שארי ההוא סטרא
לאלקאה, לא שכיף עד דשצי ליה מהאי
עלמא, ומעלמא דאתי. ובגין כך בעי למדחל
מהאי אשא, דדחילו שרייא ביה.

ומניה אתפשט אשא לבר דדחלא אחרא, ועל
דא כתיב, (שופטים ו) לא תיראו את אלהי
האמרי, דאסיר למדחל מניה. והאי אשא
דדחילו דקאמרן, איהו קדש ואשתתף
בקדושה, והאי איהו דסחרא לההוא נגה
דקאמרן. וההיא אשא אחרא דלבר, איהו
דאתחבר בהאי לזמנין. ולזמנין אתעבר מניה,
ולא אתחבר בהדיה. וכד גרים דאתחבר
בהאי, פדין הוא אשא דחשוף, ואחשיף וכסי
נהירו דאלין אתרנין. וסימניה (יחזקאל א) ואש
מתלקחת, ולא דקיימא תדיר, והא אתמר
לבתר אהבה, כמה דאוקמוה דאהבה שרייא
לבתר יראה. ורוא דמלה, בין דשארי
יראה על רישיה דבר נש, אתער לבתר אהבה,
דאיהו ימינא. דמאן דפלח מגו אהבה,
אתדבק באתר עלאה לעילא, ואתדבק
בקדושה דעלמא דאתי, בגין דהא סליק
לאתעטרא ולא אתדבקא בסטר ימינא.

ואם תאמר שעבודה יהיה מצד היראה אינה עבודה - עבודה נכבדה היא, אבל לא עולה להדבק למעלה. וכשעובד מאהבה, עולה ומתעטר למעלה ונדבק בעולם הבא, וזהו אדם שמוזמן לעולם הבא. אשרי חלקו, שהוא שולט על מקום היראה, שהרי אין מי ששולט על נרגת היראה, אלא רק אהבה, סוד הימין.

סוד היחוד שצריך לאותו שראוי לעולם הבא, ליחד את שמו של הקדוש ברוך הוא וליחד האיברים והדרגות העליונות והתחתונות, להכליל את כלם ולהכניסם למקום שצריך לקשר קשר. וזהו סוד הכתוב, (דברים ו) שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד.

וכוד של שמע - שם שעולה לשבעים שמות, וזה כלל אחד. ישראל - ישראל סבא, משום שיש קטן, שכתוב (הושע יא) נער ישראל ואהבהו. וזהו ישראל סבא, סוד אחד בכלל אחד. שמע ישראל - כאן נכללת אשה בבעלה.

ואחר שנכללו זה בזה בכלל אחד, אזי צריכים ליחד את האיברים ולחבר שני משפנות כאחד בכל האיברים ברצון הלב, לעלות בדבקות של אין סוף, להתדבק הפל שם, להיות רצון אחד של עליונים ותחתונים.

וכוד זה יהיה, כמו שנאמר יהיה ה' אחד, בסוד של יהיה. י', ליחד ולהדבק בה, שהוא היכל הפנימי, למקום (מקום) גניזת הנקודה העליונה הזו שהיא י'. וזהו סוד יהו"ה אלהינו. אלו שתי אותיות (שמות) שהם י"ה.

ואי תימא דפולחנא דאיהו מסטרא דיראה לאו איהו פולחנא. פולחנא יקירא איהו, אבל לא סליק לאתדבקא לעילא. וכד פלח מאהבה, סליק ואתעטר לעילא, ואתדבק בעלמא דאתי, ודא איהו בר נש דאודמן לעלמא דאתי, ופאה חולקיה דהא שליט על אתר דיראה, דהא לית מאן דשליט על דרגא דיראה, אלא אהבה, רזא דימינא.

רזא דיחודא דאצטריך ליה ליהוה דאתחזי לעלמא דאתי, ליחדא שמא דקודשא בריה הוא, ולייחדא שייפין ודרגין עלאין ותתאין, לאכללא כלהו, ולאעלאה כלהו באתר דאצטריך לקשרא קשרא. ודא איהו רזא דכתיב, (דברים ו) שמע ישראל יי' אלהינו יי' אחד.

ורזא דשמע, שם דסליק לשבעין שמיהן, ודא פללא חדא. ישראל: ישראל סבא, בגין דאית זוטא, דכתיב (הושע יא) נער ישראל ואהבהו. ודא איהו ישראל סבא, רזא חדא בכללא חדא. שמע ישראל, הכא אתפלילת אתתא בבעלה.

ולכתר דאתפלילו דא בדא בכללא חדא, פדין אצטריכו לייחדא (דף רמ"ז ע"ב) שייפין, ולחברא תרין משפנין פחדא, בכלהו שייפין, ברעו דלבא, לאסתלקא בדבקותא דאין סוף, לאתדבקא כלא תמן, למהוי רעותא חדא עלאי ותתאי.

ורזא דא יהיה, פמה דאת אמר (זכריה יד) יהיה יי' אחד, ברזא דיהיה. י', ליחדא ולאתדבקא בה, דאיהו היכלא פנימאה, לאתר (נ"א אהר) גניזו דהאי נקודה עלאה, דאיהי י'. ודא איהו רזא יהו"ה אלהינו. אלין תרין אתוןן (נ"א שמת) דאינון י"ה.

וְלֹא־בִרְאָה כָּל שְׂיִיפִין בְּהָהוּא אֲתֵר דְּנִפְקוּ
מְנִיָּה, דְּאִיהוּ הִיכְלָא פְּנִימָאָה,
לְאַתְבָּא מְלִין לְאַתְרֵיהוֹן, לְעִקְרָא וַיְסוּדָא
וְשִׁרְשָׁא דִּילְהוֹן, עַד הָהוּא אֲתֵר דְּשִׁרְשָׁא
דְּבְרִית.

וְלִבְתֵּר אֵינּוֹן תְּרִין אֲתוּוֹן אֲחֵרְנִין (דְּאִיהוּ י"ח)
לִיְחִידָא וְלֹא־תִדְבְּקָא י' בְּה'. י' אִיהוּ
רְזָא דְּבְרִית קְדִישָׁא. וְהֵאֵי ה' אִיהוּ הִיכְלָא,
אֲתֵר גְּנִיזוּ דְּהֵאֵי רְזָא דְּבְרִית קְדִישָׁא דְּאִיהוּ י'.
וְאָף עַל גַּב דְּאוּקִימְנָא דְּאִיהוּ ו' תְּנַנְיָנָא. אֲבָל
י', רְזָא דִּילִיָּה לִיְחִידָא לֹוֹן פְּחָדָא.

אַחַד, לִיְחִידָא מִתְמָן וְלַעֲיִלָּא, כִּלְאָ כְּחָדָא,
וְלִסְלִקָא רְעוּתָא לְאַתְקִשְׁרָא כִּלְאָ (מִתְתָּא
לְעִילָא) בְּקִשּׁוּרָא חַד. לְסְלִקָא רְעוּתִיָּה בְּדַחִילוּ
וּרְחִימוּ לְעִילָא לְעִילָא עַד אֵין סוּף וְלֹא
יִשְׁתַּבֵּק רְעוּתָא מִכָּל אֵינּוֹן דְּרִגִין וְשְׂיִיפִין,
אֲלֵא בְּכִלְהוּ יִסְתַּלַּק רְעוּתִיָּה לְאַדְבְּקָא לֹוֹן,
וְלִמְהוּי כִּלְאָ קִשּׁוּרָא חָדָא בְּאֵין סוּף.

אָחַד - לִיְחִידָא מִשָּׁם וּמַעְלָה הַכֹּל
כְּאֲחַד, וְלַתְעֻלוֹת רְצוֹן לְהַתְקַשֵּׁר
הַכֹּל (מִמְטָה לְמַעְלָה) בְּקִשְׁרָא אָחַד.
לְהַעֲלוֹת רְצוֹנוּ בִּירְאָה וְאֵהֵבָה
לְמַעְלָה לְמַעְלָה עַד אֵין סוּף, וְלֹא
יִשְׁאִיר רְצוֹן מִכָּל אוֹתָן דְּרִגוֹת
וְאִיכְרִים, אֲלֵא בְּכִלְסַם עֲלֵה רְצוֹנוּ
לְהַשְׁיִיג, וְשִׁיחֵי כִלְסַם קִשְׁרָא אָחַד
בְּאֵין סוּף.

וְזֵהוּ הַיְחודִד שֶׁל רַב הַמְנוּנָא סְבָא
שֶׁלֹּמֶד מֵאֲבִיו, וְאֲבִיו מֵרַבּוֹ, עַד
פִּיו שֶׁל אֱלֹהִים, וְיִפְהָ הוּא, וְהוּא
יְחודִד בְּתַקְוִין. וְאָף עַל גַּב שְׁאֲנוּ
בְּאַרְנוֹ אֵת זֶה בְּכַמְּהָ סוּדוֹת, כָּל
הַסוּדוֹת עוֹלִים לְאַחַד. אֲבָל הַסוּד
הַזֶּה מְצֻאֵנוּ בְּסִפְרוֹ, וְיִפְהָ הוּא,
וְהוּא יְחודִד בְּתַקְוִין. וְהֵרִי אֲנוּ
בִּיְחודִד שֶׁל סוּד אַחַר הַעֲרֵנוּ
דְּבִרִים, וְהוּא יִפְהָ, וְהַיְחודִד כְּרֵאֵי
נְכַף הוּא. אֲבָל הַיְחודִד הַזֶּה יְחודִד
בְּתַקְוִין, וְזֵהוּ יְחודִדוֹ שֶׁל רַב הַמְנוּנָא
סְבָא.

וְעוֹד הִיָּה אוֹמֵר, מִי שֶׁרְצוֹנוּ
לְהַכְלִיל אֵת כָּל סוּדוֹת הַיְחודִד
בְּדְבַר אָחַד יוֹתֵר יִפְהָ. וְלִכְּן אֲנוּ
מְאַרְכִּים בְּאַחַד, לְעֻלוֹת רְצוֹנוּ
מִמַּעְלָה לְמַטָּה, וּמִמְטָה לְמַעְלָה,
לְהִיּוֹת הַכֹּל אָחַד. אֲבָל בְּסוּד זֶה
יְהִי"ה, סִימָן (בְּעִלְמָא) הוּא לְזָה.

וְזֵהוּ הַיְחודִד שֶׁל רַב הַמְנוּנָא סְבָא, דְּרַב הַמְנוּנָא סְבָא,
וְתוּ הָהּ אֲמַר, מֵאֵן דְּרְעוּתִיָּה לְאַכְלָלָא
כָּל רְזִין דְּיְחודִדָא בְּמִלָּה דְּאַחַד שְׂפִיר
טְפִי. וְלִהְיִי אֲנִן מְאַרְכִּין בְּאַחַד, לְסְלִקָא
רְעוּתִיָּה מֵעִילָא לְתַתָּא, וּמִתְתָּא לְעִילָא,
וְלִמְהוּי כִּלְאָ חַד. אֲבָל בְּרְזָא דָא יְהִי"ה, סִימָנָא (בְּעִלְמָא) אִיהוּ לְהֵאֵי.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה ישארו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלִּיחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֵׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

גדולי ישראל
והזהר

